Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MELCHIOR WATHELET
7 päivänä elokuuta 2018 [1]

Asia C-575/17

Sofina SA,
Rebelco SA ja
Sidro SA
vastaan
Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Ennakkoratkaisupyyntö – Conseil d'État (ylin hallintotuomioistuin, Ranska))

Ennakkoratkaisupyyntö – Pääomien vapaa liikkuvuus – Lähdevero, joka pidätetään ulkomaisille yhtiöille jaettavien kotimaisten osinkojen bruttomäärästä – Kotimaisille yhtiöille jaettavista osingoista kannettava erilainen vero, joka perustuu nettotulokseen

I Johdanto

1. Nyt käsiteltävä ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 63 ja SEUT 65 artiklan tulkintaa Ranskan lainsäädännön säännösten yhteydessä, kun niissä säädetään lähdeverosta, joka pidätetään kotimaisen yhtiön tappiollisille ulkomaisille yhtiöille jakamien osinkojen bruttomäärästä, vaikka osingoista, joita jaetaan tappiolliselle kotimaiselle yhtiölle, kannetaan yleisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaisen järjestelmän perusteella vero osinkojen nettomäärästä vasta myöhemmin, jos sen tulos kääntyy voitolliseksi.

II Asiaa koskeva lainsäädäntö

A Ranskan lainsäädäntö

2. Yleisen verokoodeksin (code général des impôts) 38 §:ssä säädetään seuraavaa:

”– – verotettavana tulona on nettotulo, joka määritetään yritysten harjoittaman kaikenlaisen liiketoiminnan kokonaistuloksen mukaan, mukaan lukien kaikki omaisuuserien luovutukset sekä niiden käyttöaikana että niiden käytön päätyttyä”.

3. Yleisen verokoodeksin 39-1 §:ssä lisätään seuraavaa:

”Nettotulo lasketaan vähentämällä kaikki menot – –”

1 Alkuperäinen kieli: ranska.

4. Yleisen verokoodeksin 119 bis §:n 2 momentissa säädetään, että yleisen verokoodeksin 108–117 bis §:ssä tarkoitetuista tuloista, joihin kuuluvat osingot, pidätetään lähdevero, jonka verokanta vahvistetaan 187-1 §:ssä, jos tulot maksetaan henkilöille, joiden verotuksellinen kotipaikka tai yhtiöoikeudellinen kotipaikka ei ole Ranskassa.

5. Yleisen verokoodeksin 187-1 §:ssä, siinä muodossa kuin sitä sovelletaan nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin, vahvistetaan lähdeveron verokannaksi 25 prosenttia.

6. Yleisen verokoodeksin 209-1 §:ssä, siinä muodossa kuin sitä sovellettiin 21.9.2011 saakka, täsmennettiin seuraavaa:

”– – Mikäli tilikauden aikana syntyy tappiota, tätä tappiota pidetään seuraavan tilikauden menona, joka vähennetään kyseisen tilikauden aikana kertyvästä voitosta. Jos tämän voiton määrä ei ole riittävä, jotta vähennys voitaisiin tehdä täysimääräisenä, tappion yli jäävä osuus lykätään vähennettäväksi seuraavina tilikausina.”

7. Yleisen verokoodeksin 209-1 §:n sanamuoto on ollut 21.9.2011 lähtien seuraava:

”– – Mikäli tilikauden aikana syntyy tappiota, tätä tappiota pidetään seuraavan tilikauden menona, ja se vähennetään kyseisen tilikauden aikana kertyvästä voitosta 1 000 000 euron määrään saakka, korotettuna 60 prosentilla määrästä, joka vastaa kyseisen tilikauden ensin mainitun summan ylittävää verotettavaa voittoa. Jos tämän voiton määrä ei ole riittävä, jotta vähennys voitaisiin tehdä täysimääräisenä, tappion yli jäävä osuus lykätään vähennettäväksi seuraavina tilikausina samoin edellytyksin. Samoin menetellään, kun kyseessä on tappion osuus, joka ei ole vähennettävissä tämän momentin ensimmäisen virkkeen nojalla.”

B Ranskan ja Belgian välinen 10.3.1964 tehty verosopimus

8. Ranskan ja Belgian välisen 10.3.1964 tehdyn verosopimuksen 15 artiklassa, sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna (jäljempänä Ranskan ja Belgian välinen sopimus), määrätään seuraavaa:

”1. Osingoista, jotka ovat peräisin sopimusvaltiosta ja jotka maksetaan toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, kannetaan vero tässä jälkimmäisessä valtiossa.

2. Näistä osingoista voidaan kuitenkin kantaa vero sopimusvaltiossa, jossa osinkoja maksava yhtiö asuu, tämän valtion lainsäädännön mukaisesti, sanotun rajoittamatta tämän artiklan 3 kappaleen säännösten soveltamista, mutta tällä tavoin vahvistettu vero saa olla enintään

a) 10 prosenttia osinkojen bruttomäärästä, jos osinkojen saajana on yhtiö, jolla on ollut yksin omistuksessaan vähintään 10 prosenttia osinkoja jakavan yhtiön pääomasta sen viimeisimmän ennen osingonjakoa päättyneen tilikauden alusta lähtien

b) 15 prosenttia osinkojen bruttomäärästä muissa tapauksissa.

Tämä kappale ei koske yhteisöveroa voitoista, jotka ovat osinkojen maksun perustana.

_ _”

III Tosiseikat

9. Sofina SA, Rebelco SA ja Sidro SA, jotka ovat Belgian oikeuden mukaan perustettuja ja Belgiassa asuvia yhtiöitä, saivat vuosina 2008–2011 omistusosuuksiensa perusteella osinkoja ranskalaisilta yhtiöiltä, joissa niiden vähemmistöosakkuudet eivät anna oikeutta soveltaa yleisessä verokoodeksissa ja eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä 30.11.2011 annetussa neuvoston direktiivissä 2011/96/EU[2] (jäljempänä emo-tytäryhtiö-direktiivi) säädettyä emoyhtiöiden verojärjestelmää.

10. Näistä osingoista pidätettiin 15 prosentin lähdevero yleisen verokoodeksin 119 bis §:n ja Ranskan ja Saksan välisen sopimuksen 15 artiklan 2 kappaleen nojalla.

11. Koska kyseiset belgialaisyhtiöt olivat tehneet tappiollisia tuloksia tilikausina 2008–2011, ne tekivät Ranskan verohallinnolle oikaisuvaatimuksia, joissa ne vaativat pidätettyjen lähdeverojen palauttamista. Koska tappiolliselta yhtiöltä, jonka kotipaikka on Ranskassa, kannetaan tosiasiallisesti vero Ranskasta saaduista osingoista vasta silloin, kun sen verotettava tulos on jälleen voitollinen, kyseiset belgialaisyhtiöt katsoivat, että niitä kohdeltiin epäedullisemmin kuin vastaavia ranskalaisyhtiöitä.

12. Näiden oikaisuvaatimusten tultua hylätyiksi asianomaiset belgialaisyhtiöt saattoivat asian käsiteltäväksi toimivaltaisiin tuomioistuimiin, jotka eivät ensimmäisessä ja toisessa oikeusasteessa hyväksyneet niiden palautusvaatimuksia.

13. Tästä syystä ne tekivät kassaatiovalitukset Conseil d'État'lle (ylin hallintotuomioistuin, Ranska).

14. Tämä tuomioistuin totesi ensinnäkin, että lähdeveron pidättäminen vain tappiollisilta ulkomaisilta yhtiöiltä, jotka saavat osinkoja, koska niillä on omistusosuuksia ranskalaisissa yhtiöissä, voi asettaa ne epäedullisempaan maksuvalmiusasemaan verrattuna tappiollisiin kotimaisiin yhtiöihin, jotka saavat osinkoja omistusosuuksistaan ranskalaisissa yhtiöissä. Kyseinen tuomioistuin tiedustelee kuitenkin, onko tällainen seikka sellaisenaan erilaista kohtelua, joka merkitsisi SEUT 63 artiklassa tarkoitettua rajoitusta.

15. Mikäli riidanalainen lainsäädäntö merkitsee tällaista rajoitusta, Conseil d'État tiedustelee toiseksi, voidaanko tämä rajoitus oikeuttaa näiden säännösten tavoitteella eli veronkannon tehokkuuden takaamisella.

16. Conseil d'État toteaa kolmanneksi, että se, että osinkoveron peruste lasketaan eri tavalla sen mukaan, onko osinkoja saava yhtiö Ranskassa asuva vai ei, saattaisi myös merkitä rajoitusta. Koska yleisen verokoodeksin 119 bis §:ssä säädetty lähdevero pidätetään näet osinkojen bruttomäärästä, osinkojen saamiseen liittyvät menot vähennetään veron perusteesta laskettaessa Ranskassa asuville yhtiölle jaettavia osinkoja rasittavaa veroa, mutta vastaava vähennys ei ole mahdollinen, jos osingot suoritetaan muualla asuville yhtiölle.

17. Näissä olosuhteissa Conseil d'État on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [SEUT 63 ja SEUT 65 artiklaa] tulkittava siten, että tappiollisille ulkomaisille yhtiöille jaetuista osingoista pidätetyn lähdeveron aiheuttama maksuvalmiushaitta muodostaa sellaisenaan pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitukselle ominaisen erilaisen kohtelun silloin, kun tappiollisten kotimaisten yhtiöiden saamista osingoista kannetaan vero vasta sinä tilikautena, jona ne palaavat mahdollisesti voitollisiksi?

2 EUVL 2011, L 345, s. 8.

2) Voidaanko edellisessä kysymyksessä mainittu pääomien vapaan liikkuvuuden mahdollinen rajoitus oikeuttaa [SEUT 63 ja SEUT 65 artiklasta] johtuvien vaatimusten kannalta tarpeella taata veronkannon tehokkuus, koska ulkomaiset yhtiöt eivät ole Ranskan verohallinnon valvonnassa, tai tarpeella säilyttää jäsenvaltioiden välinen verotusvallan jako?

3) Jos riidanalaisen lähdeveron pidättäminen voidaan lähtökohtaisesti hyväksyä pääomien vapaan liikkuvuuden kannalta,

   – estävätkö kyseiset määräykset pidättämästä lähdeveroa osingoista, jotka kotimainen yhtiö on maksanut toisessa jäsenvaltiossa asuvalle tappiolliselle yhtiölle, jos tämä ulkomainen yhtiö lopettaa toimintansa palautumatta voitolliseksi, kun kerran samassa tilanteessa olevaa kotimaista yhtiötä ei tosiasiallisesti veroteta tällaisista osingoista, ja

   – onko kyseisiä määräyksiä tulkittava siten, että kun verotussäännöissä kohdellaan osinkoja eri tavalla sen mukaan, maksetaanko niitä kotimaisille vai ulkomaisille tahoille, on verrattava kumpaankin tahoon osingonjaon yhteydessä kohdistuvaa tosiasiallista verorasitusta, minkä seurauksena pääomien vapaalle liikkuvuudelle asetettu rajoitus, joka johtuu siitä, että säännöissä suljetaan ainoastaan ulkomaisilta verovelvollisilta pois mahdollisuus vähentää menot, joilla on välitön yhteys osinkojen saamiseen sellaisenaan, voidaan oikeuttaa kotimaisiin verovelvollisiin myöhempänä tilikautena sovellettavan tavanomaisen verokannan ja ulkomaisille verovelvollisille maksettuihin osinkoihin sovellettavan lähdeverokannan välisellä erolla, kun tämä ero kompensoi suoritetun veron suuruuden osalta veron määräytymisperusteen eroa?”

IV Asian käsittely unionin tuomioistuimessa

18. Nyt käsiteltävä ennakkoratkaisupyyntö kirjattiin saapuneeksi unionin tuomioistuimeen 28.9.2017. Sofina, Ranskan, Belgian, Saksan, Alankomaiden, Ruotsin ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä Euroopan komissio ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia.

19. Istunnossa, joka pidettiin 25.6.2018, esittivät suullisia lausumiaan Sofina, Ranskan, Saksan ja Ruotsin hallitukset sekä komissio.

V Oikeudellinen arviointi

A Alustavia huomautuksia

20. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää heti aluksi kysymyksensä pääomien vapaan liikkuvuuden sekä SEUT 63 ja SEUT 65 artiklan näkökulmasta, koska belgialaisyhtiöt Sofina, Rebelco ja Sidro ovat saaneet osinkoja sillä perusteella, että ne omistavat ranskalaisyhtiöistä vähemmistöosuuksia, jotka eivät anna niille ratkaisevaa määräysvaltaa yrityksessä. Jäljempänä esitettävät päätelmät olisivat kuitenkin täysin samat, jos kyseessä olisi sijoittautumisvapaus, koska osingonjako on tapahtunut kyseisissä tapauksissa kokonaisuudessaan vain jäsenvaltioihin sijoittautuneiden yhtiöiden kesken.

21. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ennakkoratkaisukysymyksistä ilmenee kaksi eroa, jotka Ranskan lainsäädännössä tehdään osinkojen verokohtelussa sen mukaan, jakavatko niitä kotimaiset yhtiöt muille kotimaisille yhtiöille vai ulkomaisille yhtiöille:

– Tappiollisille kotimaisille yhtiöille jaetuista osingoista kannetaan vero vain, jos ja kun niiden tulos kääntyy (uudelleen) positiiviseksi, mutta Ranskan lainsäädännössä säädetään lähdeverosta, joka pidätetään kotimaisten yhtiöiden ulkomaisille yhtiöille jakamista osingoista, vaikka nämä ulkomaiset yhtiöt olisivat tappiollisia. On siis mahdollista, että ensin mainituilta ei kanneta veroa

koskaan, ja mikäli vero kannetaan, ne saavat joka tapauksessa maksuvalmiusedun, koska ulkomaisille yhtiöille jaetuista osingoista pidätetään välttämättä lähdevero joko saman verokauden aikana tai myöhemmin, ennen kotimaisille yhtiöille jaettujen osinkojen verottamista. Tämä ensimmäinen kohtelun eroavaisuus on ensimmäisen ja toisen ennakkoratkaisukysymyksen sekä kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäisen osan kohteena.

– Osingoista kannettavan veron laskentaperuste on erilainen, koska ulkomaisille yhtiöille jaettavista osingoista pidätettävä lähdevero suoritetaan osinkojen bruttomäärästä, kun taas kotimaisille yhtiöille jaettavista osingoista kannetaan vero niiden nettomäärästä, sillä näiden osinkojen saamisesta aiheutuvat menot ovat vähennyskelpoisia, toisin kuin ulkomaisille yhtiöille jaettavien osinkojen osalta. Tämä erilainen kohtelu on kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen toisen osan kohteena.

22. Käsittelen siis aluksi ensimmäisen ja toisen ennakkoratkaisukysymyksen sekä kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäisen osan ja tämän jälkeen tämän viimeisen kysymyksen loppuosan.

B Ensimmäinen ja toinen ennakkoratkaisukysymys sekä kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäinen osa

1 Ulkomaille maksettavien osinkojen verotusta koskeva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö

23. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on paljon tuomioita, joissa on käsitelty ongelmaa, joka liittyy veron kantamiseen osingoista eri tavalla sen mukaan, jakaako kotimainen osinkoja jakava yhtiö (esim. tytäryhtiö) osinkoja kotimaiselle osakkeenomistajalle (esim. emoyhtiölleen) vai ulkomaiselle osakkeenomistajalle. Viimeksi mainitussa tapauksessa puhutaan tuolloin ”ulkomaille maksettavista osingoista” (outgoing dividends).

24. Unionin tuomioistuin on todennut, että ”sillä, että jäsenvaltio kohtelee ulkomaisille [verovelvollisille] maksettuja osinkoja epäedullisemmin kuin kotimaisille [verovelvollisille] maksettuja osinkoja, voidaan saada muuhun kuin ensin mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneet yhtiöt luopumaan tekemästä investointeja tähän jäsenvaltioon, ja se on näin ollen SEUT 63 artiklassa lähtökohtaisesti kielletty pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus”.[3]

25. Silloin, kun jäsenvaltio yksipuolisesti tai sopimusteitse kantaa tuloveroa sekä maassa asuvilta osakkeenomistajilta että ulkomailla asuvilta osakkeenomistajilta osingoista, joita nämä saavat maassa asuvalta yhtiöltä, mainittujen ulkomailla asuvien osakkeenomistajien tilanne muistuttaa maassa asuvien osakkeenomistajien tilannetta.[4]

26. Koska osakkeenomistajien tilanteet ovat siis toisiinsa rinnastettavissa, kansallinen lainsäädäntö ”muodostaa [SEUT:n] kanssa ristiriidassa olevan syrjivän toimenpiteen sikäli kuin siinä säädetään, että maassa asuvien tytäryhtiöiden [ulkomaisille] emoyhtiöille maksamia osinkoja verotetaan ankarammin kuin vastaavia [kotimaisille] emoyhtiöille maksettuja osinkoja”.[5]

3 Tuomio 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek (C-252/14, EU:C:2016:402, 28 kohta oikeustapausviittauksineen).

4 Ks. tuomio 12.12.2006, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation (C-374/04, EU:C:2006:773, 68 kohta); tuomio 14.12.2006, Denkavit Internationaal ja Denkavit France (C-170/05, EU:C:2006:783, 35 kohta); tuomio 8.11.2007, Amurta (C-379/05, EU:C:2007:655, 38 kohta); tuomio 20.5.2008, Orange European Smallcap Fund (C-194/06, EU:C:2008:289, 78 ja 79 kohta) ja tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 44 kohta).

5 Tuomio 14.12.2006, Denkavit Internationaal ja Denkavit France (C-170/05, EU:C:2006:783, 39 kohta).

27. Tilanne on tällainen erityisesti silloin, jos osingoista, jotka jäävät jäsenvaltioon, kannetaan vero myöhemmin kuin ulkomaille maksettavista osingoista tai jos ne vapautetaan kokonaan verosta, vaikka vero kannetaan ulkomaille maksettavista osingoista. [6]

28. Hyvin usein osinkoja jakavan yhtiön asuinvaltio määrää lähdeveron ulkomaille maksettavista osingoista. Tämä lähdevero, joka määrätään pidätettäväksi vain ulkomaisille osakkeenomistajille jaettavista osingoista, ei kuitenkaan sellaisenaan merkitse pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, koska kyseessä on vain yksi verotusmuoto. [7] Merkityksellistä on näille kahdelle osinkojen ryhmälle säädetyn kokonaisverokohtelun eroavaisuus.

29. Unionin tuomioistuin on todennut useissa asioissa pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen, vaikka osinkoja jakavan yhtiön jäsenvaltio on määrännyt lähdeveron pidätettäväksi sekä ulkomaille maksettavista osingoista että sen alueelle jäävistä osingoista. Tilanne oli tällainen asiassa, jossa annettiin 20.10.2011 tuomio komissio v. Saksa (C-284/09, EU:C:2011:670) ja jossa lähdevero pidätettiin kaikista osingoista, joita Saksaan sijoittautunut yhtiö jakoi, mutta jossa vain kotimaiset yhtiöt saivat veronhyvityksen, joka jopa palautettiin siinä tapauksessa, että lopullinen tulovero oli tätä veronhyvitystä pienempi, mutta ulkomaisilta yhtiöiltä pidätettiin lähdevero lopullisesti.

30. Tilanne oli tällainen myös asiassa, jossa annettiin 12.7.2012 määräys Tate & Lyle Investments (C-384/11, ei julkaistu, EU:C:2012:463) ja jossa kotimainen osinkojen saaja maksoi lähdeveron, joka oli vähennettävissä ja palautettavissa, mutta ulkomaisen osingonsaajan lähdevero oli lopullinen.

31. Tilanne oli tällainen myös asiassa, jossa annettiin 17.9.2015 tuomio Miljoen ym. (C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608) ja jossa kotimaiset verovelvolliset saivat hyväkseen lähdeveron palautuksen tai vähennysmenetelmän, mutta ulkomaisten verovelvollisten lähdevero oli lopullinen vero.

32. Toisin sanoen, kuten unionin tuomioistuin totesi 10.5.2012 antamassaan tuomiossa Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286), ”SEUT 63 ja SEUT 65 artiklaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jossa säädetään kotimaisten osinkojen lähdeverotuksesta silloin, kun niitä saavat muussa valtiossa asuvat [verovelvolliset], *kun taas tällaiset osingot ovat ensimmäisessä valtiossa asuville [verovelvollisille] verovapaita*”. [8]

2 Tämän oikeuskäytännön soveltaminen pääasiaan

a) Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

33. Pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevassa Ranskan lainsäädännössä verotetaan tappiollisille ulkomaisille yhtiöille jaettavia osinkoja pidättämällä lähdevero, mutta kotimaisille yhtiöille jaettavista osingoista kannetaan vero vain mahdollisesti ja joka tapauksessa myöhemmin yhteisöverotuksen yhteydessä sen tilikauden aikana, jona näistä yhtiöistä tulee voitollisia.

6 Ks. tuomio 8.11.2007, Amurta (C-379/05, EU:C:2007:655, 61 kohta) ja tuomio 18.6.2009, Aberdeen Property Fininvest Alpha (C-303/07, EU:C:2009:377, 76 kohta).

7 Ks. tuomio 22.12.2008, Truck Center (C-282/07, EU:C:2008:762, 38–50 kohta) ja tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 43 kohta).

8 Kyseisen tuomion 55 kohta; kursivointi tässä.

34. Vaikka tappiollisille kotimaisille yhtiöille jaettavia osinkoja ei muodollisesti vapauteta verosta, niille jaettavista osingoista kannetaan vero vain mahdollisesti, joka tapauksessa myöhemmin eikä ehkä koskaan, koska näitä osinkoja saavasta kotimaisesta yhtiöstä ei ehkä koskaan tule voitollinen tai se saattaa jopa lopettaa toimintansa.[9]

35. Näin ollen tässä tapauksessa kohdellaan verotuksessa selvästi epäedullisemmin osinkoja, joita jaetaan tappiollisille ulkomaisille yhtiöille, koska saattaa olla, että kotimaisille yhtiöille jaetuista osingoista ei kanneta koskaan veroa, ja jos kannetaan, vasta myöhemmin, mikä merkitsee maksuvalmiushaittaa tappiollisille ulkomaisille yhtiöille, minkä vaihtoehdon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsee nimenomaisesti ensimmäisessä kysymyksessään.

36. Katson siis tältä osin, että pääasian kohteena olevan kaltaisella jäsenvaltion lainsäädännöllä käyttöön otettu järjestelmä merkitsee SEUT 63 artiklassa kiellettyä pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta.

b) Tilanteiden rinnastettavuus ja sellaisen yleistä etua koskevan pakottavan syyn olemassaolo, joka saattaa oikeuttaa pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen

37. SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan se, mitä SEUT 63 artiklassa määrätään, ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta soveltaa niitä verolainsäädäntönsä säännöksiä, joiden mukaan verovelvollisia kohdellaan eri tavoin heidän asuinpaikkansa tai heidän pääomansa sijoituspaikan perusteella.

38. Kuten olen todennut tämän ratkaisuehdotuksen 27 kohdassa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö on selkeä: jos jäsenvaltio ei kanna veroa ainoastaan kotimaisilta osakkeenomistajilta vaan myös ulkomaisilta osakkeenomistajilta kotimaisesta yhtiöstä saaduista osingoista, ulkomaisten osakkeenomistajien tilanne on rinnastettavissa kotimaisten osakkeenomistajien tilanteeseen.

39. Pääasian kohteena olevassa Ranskan lainsäädännössä käyttöön otettua erilaista kohtelua ”ei [siten] voida perustella tilanteiden merkityksellisellä eroavuudella”.[10]

c) Oikeuttaminen

40. Ranskan hallitus on vedonnut unionin tuomioistuimessa kahteen oikeuttamisperusteeseen eli tarpeeseen suojella jäsenvaltioiden verotustoimivallan tasapainoista jakoa ja tarpeeseen varmistaa veronkannon tehokkuus.

41. Vaikka jäsenvaltioiden välisen verotusvallan tasapainoisen jaon turvaamisen tarpeeseen perustuva oikeuttamisperuste voidaan hyväksyä muun muassa silloin, kun asianomaisella järjestelmällä pyritään estämään menettelytapoja, jotka ovat omiaan vaarantamaan jäsenvaltion oikeuden käyttää verotusvaltaansa sen alueella toteutettujen toimintojen osalta,[11] totean heti aluksi, että koska pääasian kohteena oleva Ranskan lainsäädäntö johtaa siihen, että ulkomaille maksettavien osinkojen verotus on epäedullisempi kuin Ranskassa asuville maksettavien osinkojen (ainakin maksuvalmiuden kannalta

9 Unionin tuomioistuin on tosin todennut, että vaikka emoyhtiön saamista osingoista ei kanneta veroa sen verovuoden aikana, jonka aikana ne on jaettu, ”emoyhtiön tappioiden pienenemisen [saatujen osinkojen määrään saakka] seurauksena voi olla, että sitä verotetaan näistä osingoista epäsuorasti sellaisina myöhempinä verovuosina, jolloin sen tulos on positiivinen”, ks. tuomio 12.2.2009, Cobelfret, C-138/07, EU:C:2009:82, 40 kohta). Vaikka unionin tuomioistuin on myöntänyt sen mahdollisuuden olemassaolon, että vero kannetaan myöhempien verovuosien aikana, se on käsitellyt aivan eri ongelmaa eli ongelmaa, joka liittyy taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen mahdollisuuteen niissä tapauksissa, joissa ulkomainen yhtiö jakaa osinkoja kotimaiselle yhtiölle ja osingoista on jo kannettu vero osingonjaon yhteydessä (ks. tuomio 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel ja Österreichische Salinen, C-436/08 ja C-437/08, EU:C:2011:61, 158 kohta). Tällaista mahdollisuutta on pidetty emo-tytäryhtiö-direktiivin vastaisena.

10 Tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 44 kohta).

11 Ks. tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 47 kohta oikeustapausviittauksineen).

epäedullisempi), on korostettava, että Ranskan hallitus ei selitä, miksi tällainen verotus on tarpeen varmistamaan jäsenvaltioiden verotustoimivallan tasapainoinen jako, vaikka tämä tavoite voidaan saavuttaa syrjimättömillä toimenpiteillä, kuten esimerkiksi pidättämällä lähdevero sekä Ranskassa asuville että ulkomailla asuville maksettavista osingoista.

42. Koska pääasian kohteena oleva Ranskan lainsäädäntö voi lisäksi johtaa Ranskassa asuville yhtiöille jaettavien osinkojen verovapauteen, on muistutettava, että silloin, kun jäsenvaltio on päättänyt jättää verottamatta alueelleen sijoittautuneita, kotimaisia osinkoja saavia verovelvollisia, se ei voi vedota tarpeeseen taata verotusvallan tasapainoinen jako jäsenvaltioiden välillä oikeuttaakseen muuhun valtioon sijoittautuneiden tällaisia tuloja saavien verottamisen. [12]

43. Korostettakoon lopuksi, että Ranskan tasavalta on käyttänyt verotusvaltaansa osinkoihin, joita on maksettu ulkomaisille yhtiöille, joilla ei ollut mahdollisuutta valita mitään toista kansallista verojärjestelmää, joka olisi antanut niille edullisemman verotuksen näiden samojen osinkojen osalta.

44. Pääasian kohteena olevaa Ranskan lainsäädäntöä ei voida oikeuttaa myöskään tarpeella taata veronkannon tehokkuus, koska tämä oikeuttamisperuste ei voi oikeuttaa ainoastaan ja nimenomaisesti ulkomailla asuvien verottamista. [13]

45. Näistä syistä ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa ensimmäiseen ja toiseen ennakkoratkaisukysymykseen sekä kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäiseen osaan, että SEUT 63 ja SEUT 65 artiklaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tappiolliselle ulkomaiselle yhtiölle jaettavista osingoista pidätetään lähdevero, vaikka samanlaisilta kotimaisilta yhtiöiltä ei kanneta veroa kotimaisilta yhtiöiltä saaduista osingoista niin kauan kuin ne pysyvät tappiollisina.

C Kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen jälkimmäinen osa

46. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen jälkimmäisessä osassa, voitaisiinko pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus, joka johtuu kansallisesta lainsäädännöstä, jossa evätään vain ulkomailla asuvilta oikeus vähentää menot, jotka ovat välittömässä yhteydessä osinkojen saamiseen, oikeuttaa kotimaassa asuviin myöhempien tilikausien aikana [14] sovellettavan yleisen verokannan (33,33 prosenttia) ja ulkomailla asuville jaettavista osingoista pidätettävän lähdeveron verokannan (15 prosenttia) välisellä erolla, kun otetaan huomioon tosiasiallinen verorasite, joka kohdistuu kotimaassa asuville ja ulkomailla asuville jaettaviin osinkoihin, jos tämä erotus kompensoi suoritettavan veron määrän osalta veron määräytymisperusteiden välisen eron.

1 Tutkittavaksi ottaminen

47. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltion tuomioistuimen esittämillä unionin oikeutta koskevilla ennakkoratkaisukysymyksillä oletetaan olevan merkitystä asian ratkaisemisen kannalta, joten unionin tuomioistuin voi kieltäytyä ratkaisemasta niitä ainoastaan silloin, kun on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden säännösten ja määräysten tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä

12 Ks. tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 48 kohta oikeustapausviittauksineen).

13 Ks. vastaavasti tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym. (C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 49 kohta).

14 Muistettakoon, että on mahdollista, ettei veroa kanneta koskaan.

kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin. [15]

48. Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen mukaan tämä kysymys on hypoteettinen, koska pääasian asianosaisina olevat belgialaiset yhtiöt eivät ole yksilöineet mitään menoja, joilla olisi välitön yhteys osinkojen saamiseen ja joita niillä ei olisi ollut oikeus vähentää lähdeveron määrää koskevassa laskelmassa. Kolmannen kysymyksen jälkimmäisellä osalla ei siten ole sen mielestä merkitystä ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevan asian ratkaisemisen kannalta.

49. Sofina on esittänyt istunnossa, että se itse, Rebelco ja Sidro olivat tosiasiallisesti vaatineet, että osingosta pidätettävän veron määräytymisperusteesta vähennettäisiin kaikki menot, jotka liittyivät niiden salkunhoitoon, eli kaikki menot, jotka ovat välttämättömiä niiden ranskalaisista yhtiöistä omistamien osuuksien hankkimiseksi, säilyttämiseksi ja hallinnoimiseksi, sekä kaikki menot, joita väistämättä aiheutuu näiden omistusosuuksien omistamisesta.

50. Koska vähennystä on vaadittu, kolmannen ennakkoratkaisupyynnön jälkimmäinen osa ei mielestäni ole merkityksetön.

51. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on sitä vastoin selvittää, ovatko menot, joita vaaditaan vähennettäviksi, menoja, jotka kotimaisia osinkoja saavat kotimaiset yhtiöt voivat vähentää, [16] ja onko näillä menoilla *välitön yhteys* pääasian kohteena olevien tulojen saamiseen. [17]

2 Asiakysymys

a) Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

52. Kuten komissio huomauttaa, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen lähtökohtana on aivan oikein se, että kieltäytyminen hyväksymästä ulkomaille maksettavien osinkojen saamiseen välittömässä yhteydessä olevien menojen vähentämistä merkitsee pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, jos tällainen vähennys voidaan tehdä kotimaisille yhtiöille maksettujen osinkojen osalta. [18] Tällainen erilainen kohtelu saattaa näet saada muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneet yhtiöt luopumaan tekemästä investointeja ranskalaisiin yhtiöihin.

b) Oikeuttaminen

1) Tilanteiden rinnastettavuus

53. On korostettava, että ”unionin tuomioistuin on jo todennut, että jäsenvaltiossa asuvat ja ulkomailla asuvat ovat sellaisten tulonhankkimismenojen osalta, jotka liittyvät suoraan sellaiseen toimintaan, josta on syntynyt jäsenvaltiossa veronalaista tuloa, toisiinsa rinnastettavissa tilanteissa”. [19]

15 Ks. tuomio 26.2.2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, 29 kohta oikeustapausviittauksineen) ja tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym. (C-62/14, EU:C:2015:400, 25 kohta).

16 Ks. tuomio 31.3.2011, Schröder (C-450/09, EU:C:2011:198, 40 kohta); tuomio 17.9.2015, Miljoen ym. (C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 57 kohta) ja tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 44 ja 45 kohta).

17 Ks. tuomio 22.11.2012, komissio v. Saksa (C-600/10, ei julkaistu, EU:C:2012:737, 20 kohta); tuomio 17.9.2015, Miljoen ym. (C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 58 ja 59 kohta) ja tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 46 kohta).

18 Ks. tuomio 31.3.2011, Schröder (C-450/09, EU:C:2011:198, 40 kohta) ja tuomio 17.9.2015, Miljoen ym. (C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 57 kohta).

19 Tuomio 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek (C-252/14, EU:C:2016:402, 64 kohta oikeustapausviittauksineen).

54. Se on vastaavasti todennut, että jos kotimaassa asuviin sovellettava verotusmenetelmä mahdollistaa osinkojen saamiseen välittömästi yhteydessä olevien menojen vähentämisen, ”tällaisten menojen huomioon ottaminen on sallittava myös ulkomaisille” osingonsaajille.[20]

55. Tässä yhteydessä tällaista pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta ”ei voida perustella sillä, että ulkomailla asuviin –– sovelletaan alempaa verokantaa kuin jäsenvaltiossa asuviin”.[21] On siis tarpeetonta verrata tosiasiallista verorasitetta, joka kohdistuu kotimaassa asuville jaettaviin osinkoihin, ja verorasitetta, joka kohdistuu ulkomailla asuville jaettaviin osinkoihin, koska vaikka ulkomailla asuvien verokanta on alempi kuin kotimaassa asuvien, niiden vähennyskelpoisten menojen määrä, johon kotimaassa asuvilla on oikeus, on epävarma eikä mikään viittaa siihen, että se olisi yhtä suuri kuin kotimaassa asuvien ja ulkomailla asuvien verotuksen välinen ero.

2) Yleistä etua koskevat pakottavat syyt

56. Ranskan hallitus väittää, että se, että vero pidätetään ulkomaiselle yhtiölle jaettujen osinkojen bruttomäärästä ilman mahdollisuutta vähentää niiden saamiseen välittömässä yhteydessä olevia menoja (toisin kuin silloin kun kyseessä ovat kotimaiselle yhtiölle jaettavat osingot, joiden osalta vero kannetaan nettomäärästä), olisi perusteltavissa tarpeella taata veronkannon tehokkuus.[22]

57. Heti aluksi on muistutettava, että vaikka unionin tuomioistuin on todennut, että tämä tavoite on yleistä etua koskeva pakottava syy, joka voi oikeuttaa jäsenvaltion verojärjestelmästä aiheutuvan palvelujen tarjoamisen vapauden rajoittamisen,[23] lisäksi edellytetään, että tällä rajoituksella voidaan taata kyseessä olevan tavoitteen toteuttaminen, eikä tällä toimenpiteellä saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.[24] Nämä periaatteet ovat selvästi sovellettavissa nyt käsiteltävässä pääomien vapaata liikkuvuutta koskevassa asiassa.

58. Ranskan hallitus nojautuu tässä tapauksessa 19.11.2015 annetun tuomion Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765) 46 ja 47 kohtaan ja väittää, että menojen vähennysoikeuden epääminen on hyväksyttävä lähdeverojärjestelmään erottamattomasti kuuluvana osatekijänä, koska järjestelmän tarkoituksena on sekä lähdevaltion verohallinnon tehtävien yksinkertaistaminen että ulkomailla asuvan verovelvollisen velvoitteiden keventäminen. Ranskan hallitus korostaa, että verohallinto vapautuu siis tehtävästään kantaa vero ulkomailla asuvalta ja viimeksi mainittu vapautuu yhteistyövelvoitteistaan, eli hänellä ei ole velvollisuutta tutustua Ranskan verojärjestelmään kyetäkseen tekemään veroilmoituksen Ranskan verohallinnolle Ranskasta saamistaan tuloista. Ranskan hallitus toteaa lopuksi, että osinkojen saamiseen liittyvien menojen vähentäminen olisi ristiriidassa lähdeverojärjestelmällä tavoitellun yksinkertaistamisen kanssa, koska lähdevero pidätetään osinkoja jakavalta yhtiöltä, joka ei voi tietää ulkomailla asuvalle aiheutuvia menoja, jotka ovat yhteydessä osinkojen saamiseen.

59. Nämä perustelut eivät voi mielestäni menestyä.

20 Tuomio 2.6.2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek (C-252/14, EU:C:2016:402, 65 kohta). Ks. vastaavasti myös tuomio 12.6.2003, Gerritse (C-234/01, EU:C:2003:340, 27 ja 28 kohta); tuomio 15.2.2007, Centro Equestre da Lezíria Grande (C-345/04, EU:C:2007:96, 23 kohta); tuomio 8.11.2012, komissio v. Suomi (C-342/10, EU:C:2012:688, 37 kohta (tämä tuomio koskee osinkoja)) ja tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 45 kohta).

21 Ks. tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 33 kohta).

22 Tämä oikeutus on lähellä oikeuttamisperustetta, joka liittyy tarpeeseen varmistaa verovalvonnan tehokkuus, joka on yleistä etua koskeva pakottava syy, jota unionin tuomioistuin on usein tarkastellut pääomien vapaata liikkuvuutta koskevissa asioissa. Tämä oikeutus on aina evätty jäsenvaltioiden välisten pääomansiirtojen yhteydessä siitä lähtien, kun jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla 19.12.1977 annettua neuvoston direktiiviä 77/799/ETY (EYVL 1977, L 336, s. 15) on sovellettu (ks. vastaavasti tuomio 23.1.2014, komissio v. Belgia, C-296/12, EU:C:2014:24, 42–45 kohta ja tuomio 6.6.2013, komissio v. Belgia, C-383/10, EU:C:2013:364, 50–60 kohta). Sama pätee tällä hetkellä hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta 15.2.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/16/EU (EUVL 2011, L 64, s. 1) osalta.

23 Ks. esim. tuomio 3.10.2006, FKP Scorpio Konzertproduktionen (C-290/04, EU:C:2006:630, 35 ja 36 kohta) ja tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 39 kohta).

24 Ks. tuomio 18.10.2012, X (C-498/10, EU:C:2012:635, 36 kohta oikeustapausviittauksineen).

60. Ensinnäkin sen lisäksi, että 19.11.2015 annetussa tuomiossa Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765) poikettiin 18.3.2010 annetusta tuomiosta Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148) ja 28.2.2013 annetusta tuomiosta Beker ja Beker (C-168/11, EU:C:2013:117), joissa kieltäydyttiin hyväksymästä syrjinnän oikeutukseksi sitä, että kansallisessa lainsäädännössä tarjottiin hakemuksesta ulkomaisille verovelvollisille vaihtoehtoista unionin oikeuden kanssa yhteensopivaa verojärjestelmää, siinä ratkaistu asia koski aivan toisenlaista tilannetta kuin nyt käsiteltävä tilanne. [25]

61. Asiassa, jossa annettiin 19.11.2015 tuomio Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765), oli kyseessä Ruotsin laki, jonka tavoitteena oli poistaa rajoitus, joka koski ulkomaisia verovelvollisia ja joka oli todettu 1.7.2004 annetussa tuomiossa Wallentin (C-169/03, EU:C:2004:403), antamalla heille mahdollisuus valita joko kotimaassa asuville käyttöön otettu tavanomainen verojärjestelmä tai ulkomailla asuville tarkoitettu lähdeverojärjestelmä.

62. Todettuaan ensin, että viimeksi mainittu järjestelmä oli viime kädessä kokonaisuutena edullisempi ulkomailla asuvien kannalta, [26] unionin tuomioistuin totesi, ettei ”sitä, ettei tuloverotuksessa myönnetä sellaisille ulkomailla asuville verovelvollisille, jotka saavat suurimman osan tuloistaan lähdevaltiosta ja jotka ovat valinneet lähdeverotuksen, samoja henkilökohtaisia vähennyksiä kuin ne, jotka myönnetään kyseisessä valtiossa asuville verovelvolliselle yleisessä tuloverotuksessa, ole pidettävä SEUT 21 artiklan vastaisena syrjintänä silloin, kun ulkomailla asuviin verovelvollisiin ei kohdistu kokonaisuutena arvioiden ankarampaa verorasitusta kuin se, joka kohdistuu kyseisessä valtiossa asuviin verovelvollisiin ja näihin rinnastettuihin henkilöihin, jotka ovat ulkomailla asuviin verovelvollisiin verrattavassa tilanteessa”. [27]

63. Mielestäni oikeuskäytäntö, joka perustuu 18.3.2010 annettuun tuomioon Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148) ja 28.2.2013 annettuun tuomioon Beker ja Beker (C-168/11, EU:C:2013:117), pitäisi pysyttää. Lisäksi perustelut, jotka unionin tuomioistuin esitti 19.11.2015 antamassaan tuomiossa Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765), ovat mielestäni kiistanalaiset, koska syrjinnän olemassaolo ei riipu kokonaislopputuloksesta verovelvollisen kannalta ja koska ”silloin, kun on kysymys verotuksellisesta edusta, jota ei myönnetä ulkomailla asuville, näiden kahden verovelvollisryhmän erilainen kohtelu voi olla EUT-sopimuksessa tarkoitettua syrjintää, mikäli näiden verovelvollisryhmien tilanteiden välillä ei ole sellaista objektiivista eroa, joka oikeuttaisi näiden ryhmien erilaiseen kohteluun tältä osin”. [28]

64. Tästä riippumatta oletan, että näkemys, jonka unionin tuomioistuin omaksui 19.11.2015 antamassaan tuomiossa Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765), on todennäköisesti esitetty sen vuoksi, että ei annettaisi ulkomaalaiselle verovelvolliselle mahdollisuutta poimia rusinat pullasta eli vaatia kahdesta erillisestä verojärjestelmästä itselleen suotuisimpien osien soveltamista asiassaan. Vaikka unionin tuomioistuin on nojautunut siihen, että ulkomaalaisiin sovellettava verojärjestelmä oli kokonaisuutena arvioiden edullisempi kuin lähtökohtaisesti kotimaassa asuviin sovellettava järjestelmä, tämä johtui siitä, että Ruotsin lainsäädännössä annettiin ulkomailla asuvalle verovelvolliselle mahdollisuus valita kotimaassa asuviin sovellettava verojärjestelmä kokonaisuudessaan. [29]

65. Pääasian kohteena olevassa Ranskan lainsäädännössä ei kuitenkaan anneta ulkomailla asuville mitään valinnan mahdollisuutta. Kun siis ulkomailla asuvat vaativat osinkojen saamiseen välittömässä yhteydessä olevien menojen vähentämistä koskevaa oikeutta, joka annetaan kotimaassa asuville, ne eivät siten ”poimi rusinoita pullasta” vaan pyrkivät päinvastoin saamaan yhdenvertaisen kohtelun.

25 Ks. tuomio 19.11.2015, Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765, 37–40 kohta).

26 Ks. tuomio 19.11.2015, Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765, 43 kohta).

27 Tuomio 19.11.2015, Hirvonen (C-632/13, EU:C:2015:765, 49 kohta).

28 Ks. tuomio 18.3.2010, Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148, 44 kohta oikeustapausviittauksineen).

29 Ks. vastaavasti ratkaisuehdotukseni Hünnebeck (C-479/14, EU:C:2016:100, 40–43 kohta).

66. Vaikka toiseksi siitä, että ulkomaiset verovelvolliset vähentävät menot, joilla on välitön yhteys osinkojen saamiseen, aiheutuu hallinnollista taakkaa Ranskan verohallinnolle, tämä pätee vastaavasti myös Ranskassa asuviin. [30]

67. Kolmanneksi, kuten unionin tuomioistuin on muistuttanut 13.7.2016 antamansa tuomion Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549) 43 kohdassa, on osinkoja saavan ulkomaisen verovelvollisen tehtävänä ”päättää, katsooko se tarpeelliseksi käyttää varoja niiden asiakirjojen laatimiseen ja kääntämiseen, joiden tarkoituksena on osoittaa tulonhankkimismenojen, joita se vaatii vähennettäväksi, todenperäisyys ja tosiasiallinen määrä”.

68. Neljänneksi ja lopuksi, vaikka myönnän, ettei olisi kovin tehokasta, että ulkomainen verovelvollinen vaatisi osinkoja jakavaa yhtiötä vähentämään osinkojen saamiseen välittömässä yhteydessä olevat menot, unionin tuomioistuin on jo todennut, että vähennysoikeus on toteutettavissa myös lähdeveron pidättämisen jälkeen palauttamalla osa näin pidätetystä verosta. [31]

69. Näistä syistä ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen jälkimmäiseen osaan, että pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, joka perustuu nyt käsiteltävän asian kohteena olevan kaltaiseen kansalliseen lainsäädäntöön, jossa evätään vain ulkomailla asuvilta oikeus vähentää osinkojen saamiseen välittömässä yhteydessä olevat menot, ei voida oikeuttaa kotimaassa asuviin myöhempinä verovuosina sovellettavan yleisen verokannan ja ulkomailla asuville jaettavista osingoista pidätettävän lähdeveron verokannan välisellä erolla eikä tarpeella taata veronkannon tehokkuus.

VI Ratkaisuehdotus

70. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Conseil d’État’n esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti:

1) SEUT 63 ja SEUT 65 artiklaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tappiolliselle ulkomaiselle yhtiölle jaettavista osingoista pidätetään lähdevero, vaikka samanlaisilta kotimaisilta yhtiöiltä ei kanneta veroa kotimaisilta yhtiöiltä saaduista osingoista niin kauan kuin ne pysyvät tappiollisina.

2) Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, joka perustuu kansalliseen lainsäädäntöön, jossa evätään vain ulkomailla asuvilta oikeus vähentää osinkojen saamiseen välittömässä yhteydessä olevat menot, ei voida oikeuttaa kotimaassa asuviin myöhempinä verovuosina sovellettavan yleisen verokannan ja ulkomailla asuville jaettavista osingoista pidätettävän lähdeveron verokannan välisellä erolla eikä tarpeella taata veronkannon tehokkuus.

30 Ks. vastaavasti tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 41 kohta).

31 Ks. tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland (C-18/15, EU:C:2016:549, 42 kohta).